

Szokássá váljon a minden emberért való könyörgés

Lectio: Jn 17,9-21

Textus: 1 Tim 2,1-7

Kedves Testvéreim! Istennek az Újszövetségből ma hozzánk szóló üzenete egy csodálatos felhívással kezdődik: imádkozzunk minden emberért.

Az apostol ekképpen szólt egykoron: **Intelek azért mindenk előtt, hogy tartassanak könyörgések...** Ez az *intelek* az ősi szöveg szerint egy szelíd kérést jelent. Szinte rábeszélve szól Timóteushoz és a többi gyülekezeti taghoz. Biztatja őket, a lelkükre beszél, nyomatékosan kéri őket, hogy tartassanak könyörgések.

A *tartassanak* nem jelent mást, mint hogy *ez szokás legyen*. Ne csak ma imádkozzanak, ne csak akkor, amikor összegyűl a gyülekezet, hanem legyen ez megszokás minden ember számára. Állandó gyakorlat legyen.

Testvéreim, a mi életünkben annyi rossz szokás van. A szokásainknak a rabjai vagyunk. Sokszor azt tesszük, ami nem méltó hozzánk.

Az apostol az Isten szerinti élet fontosságára irányítja a mi figyelmünket. Ennek az életnek a velejárója kell, hogy legyen az imádkozás. Ez, az imádkozás kell, hogy szokássá váljon számunkra. Nem csak az istentiszteleten, hanem életünk minden idejében imádkoznunk kell. Ez legyen szokásunkká! Ezt jelenti az apostol kérése: **Tartassanak könyörgések...** S nem csak a könyörgésekről van szó. Pál apostol azt mondja: **Tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért.** Ha figyelmesen olvassuk az Igét, meglátjuk, hogy ezek a szavak nem nagyon különböznek egymástól. Kálvin János sem lát sok különbséget az *imádság, könyörgés, esedezés* között.

Szerinte:

- A *könyörgés* a meghatározott kívánságokra vonatkozik.
- Az *imádság* a kérések minden fajtáját jelenti.
- Az *esedezés* az egymásért mondott közbenjárást jelenti.
- A *hálaadás* értelemszerűen hálaadó imádságot jelent.

Ha más-más szóval is mondja az apostol, de a lényeg az, hogy minden emberért könyörögni kell, imádkozni kell, esedezni kell, hálát kell adnunk.

Ez tk. azt jelenti, hogy ne csak magunkért, vagy ne csak szeretteinkért imádkozzunk. Ne csak a szűkebb környezetünkért, hanem minden emberért.

Vajon szokás-e ez a mi életünkben? Állandó gyakorlat-e ez? Könyörgünk-e, imádkozunk-e, esedezünk-e, hálát adunk-e *egymásért*? Nem csak azokért, akik járnak a templomba, nem csak azokért, akik segítenek bennünket, stb. hanem minden emberért! **Intelek benneteket**, - mondja az apostol és mondom én is. Intelek, vagyis kérve-kérlek, lelketekre helyezem, hogy minden emberért imádkozzatok. A legtöbb ember bajban van, a legtöbb ember keresztet hordoz, sokan eltévedtek e világ útvesztőiben. Nem tudnak visszatérni az Úrhoz. Talán még azt sem tudják, hogy hogyan kell azt elkezdni. Imádkozzatok, imádkozzunk, Testvéreim, minden emberért, hogy Isten Szent Lelke legyen segítségükre.

Ugye, szokássá fog válni nálunk az egymásért való imádkozás! Ugye nem fogjuk elfelejteni!

Ezek után szinte megdöbbsent bennünket az Ige folytatása. Azt mondja az apostol, hogy imádkozzanak **a királyokért és minden méltóságban levőkért**. Azért megdöbbsentő ez, - nem is gondoltam erre -, de az az igazság, hogy nem keresztyén királyokról van szó. Mondok egy nevet: Néró császár. Nagyon gyűlölte a keresztyéneket. Képes volt felgyújtatni Rómát, hogy aztán a keresztyéneket okolja a tűzvészért. Ám a többi uralkodókat is említhetjük: Traianus, Valerianus, Diocletianus, stb. Aztán Constantinus 313-ban kiadta a türelmi rendeletet, de addig nagyon sok keresztyén meghalt. A kiéheztetett oroszlánok elé vetették őket, mert nem tagadták meg hitüket, nem tagadták meg Krisztust. Szurokba mártották őket és égő fáklyákként világítottak. Egyébként ma is vannak keresztyén-üldözések... (Észak-Korea, Kína, Egyiptom, stb.) Adjunk hálát az Úr Istennek, hogy a mi életünk csendes, békés mederben folyik és szabadon imádkozhatjuk Istenünket. Imádkozzunk a királyokért. Melyikért? Azért, aki egy fél országot ellopott? Imádkozzunk az államelnökökért, miniszterekért, akik lopnak, csalnak, rabolnak? Azokért, akik romlásba taszították a népet?!

Itt az apostol nem azt mondja, hogy azokért a királyokért imádkozzanak, akik megérdemlik. Itt egyszerűen csak annyit mond, hogy imádkozzanak a királyokért. Mindegyikért! És minden méltóságban levőkért. Az V. parancsolat

sem fejtegeti, hogy csak akkor tiszteld atyádat és anyádat, ha megérdemli. Itt sem magyarázkodik az apostol. Egyszerűen csak annyit mond, hogy imádkozzanak a királyokért és minden méltóságban levőkért. Erre is vonatkozik az, hogy legyen szokássá ez az imádkozás.

Nekünk is meg kell tanulnunk imádkoznunk a mi királyainkért, vezetőinkért, minden méltóságban levőkért. Imádkozzunk értük, hogy istenfélelem legyen a szívükben. Így az Ige szerint kormányoznák a népet, a népeket. Vegyük ezt komolyan ma, a Magyar Kultúra Napján.

És ne csak a magyar vezetőkre gondoljunk. Minden vezetőre! Tartsák fontosnak Isten tanácsát, Igéjét. E nélkül ugyanis kátyúba jut nem csak a király, az államelnök, a miniszter, hanem a nép is! Nyomorba kerülünk. S így nem lesz békeségünk. Idegeskedünk és háborgunk a családban, a gyülekezetben az országban egymás ellen. Ezért mondja az apostol, hogy imádkozzatok és **tartassanak könyörgések a ... királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.**

Testvéreim, ha istenfélelem van a szívünkben, ez természetes kellene, hogy legyen. Nem mi döntjük el, hogy miért, vagy kiért szabad és kell imádkozni, hanem Isten dönti el. És hogyha Isten ezt mondja, akkor ez a jó! Kálvin János is azt mondta, hogy *ha ez az Isten akarata, akkor ez nekünk meg kell, hogy feleljen.* Az Ige is azt mondja, hogy **ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt.** Vagyis fogadjam el és a szerint cselekedjem, imádkozzam, ahogy Isten tanácsolja. Imádkozzunk a méltóságban levőkért, mert ez tetszik Istennek és így csendes életet élhetünk. Ez kedves Istennek, aki azt akarja, hogy **minden ember üdvözüljön.** Imádkozva eszközök lehetünk Isten üdvözítő munkájában. Imádkozzunk a királyokért, hogy javuljanak meg, adják át életüket az Istennek és Jézus Krisztusnak, hogy a népet Isten félelmében neveljék és kormányozzák.

Az illetén való imádkozást Isten munkálja bennünk. Áldott az az ember, aki így tud imádkozni! Ugyanis Isten használni akarja a mi imádságunkat abban, hogy minden ember üdvözüljön, vagyis hogy megmeneküljünk az örök kárhozattól. Az üdvösség azt jelenti, hogy örök örömben, jóban lesz részünk, melynek előízét már itt a földön érezzük.

Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és **az igazság ismeretére eljusson.** Vajon mi az igazság? Bizonyos, hogy nem emberi, vagy emberek

igazságáról van szó, hanem valami másról. Inkább úgy mondom, hogy Valaki másról. Jézus Krisztus azt mondta: **Én vagyok az út, az igazság és az élet.** (Jn 14,6). Ő az Igazság. Nem az, amit én gondolok, vagy amit más ember gondol igazságnak. Jézus maga az Igazság. Az *Úton* haladva, az *Igazság* a mienk lesz és elnyerjük az *Életet*, vagyis üdvösségünk lesz. S akkor semmi kárhoztatásuk nem lesz azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. Nem kell hát rettegnünk az ítélettől. Jézusért üdvösséget nyerünk. Itt a földön egyre jobban megismerjük a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Eljutunk az igazság ismeretére. Újból és újból tanulunk Tőle és egyre jobban megtapasztaljuk, hogy Ő a mi közbenjárónk. Jézus Krisztus. Senki más. Egyedül az Úr Jézus Krisztus. Már a Gecsemánében érettünk imádkozott. Hallottuk az istentiszteletünk elején: **Én ezekért könyörgök..., akiket nekem adtál. ... De nem csak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem.** (Jn 17,9.21). Jézus könyörgött a tanítványokért és azokért, akik majd a beszédükre hisznek Jézusban: érted és értem! Jézus eleget tett a most felsorolt minden imádság-formának: könyörgött, imádkozott, esedezett, közbenjárt mindnyájunkért, minden emberért. Ezért lehetünk mi most itt a templomban és ezért lehetünk az Isten kegyelmében. Csak ki ne essünk onnan!

Még csak annyit, hogy az apostol azt mondja: **Jézus önmagát adta váltságul mindenkéért... ami végett rendeltetem én hirdetővé és apostollá.** Ez nem csak a lelkipásztor feladata, hanem minden emberé. Bizonyosságot kell tennünk arról, hogy Ő a mi egyedüli megtartónk, Ő a mi közbenjárónk, aki önmagát adta váltságul bűneinkért. Megtartatásunk van: Már itt a földön és az örökkévalóságban. Hirdessétek hát, mondjátok el minden embernek, azoknak is, akik nehéz helyzetben vannak, mondjátok el, hogy aki az Úrban bíz, az nem csalatkozik, sem e földi létre nézve, sem az örökkévalóságra nézve, mert Jézus mindnyájunkért eleget tett. Érettünk közben jár az Atya színe előtt és Ő érette Istenünk megbocsát, ha alázattal átadjuk életünket Neki és tovább vezet az örökkévalóság felé.

Ámen.

Biharszentjános, 2017. 01. 22.

Csomay Árpád.